

در باره دستمزد و باز هم سندیکاهای مستقل

آزاده حسینی

عموم کارگران می‌دانند در صورت داشتن سندیکاهای مستقل می‌توانند از سطح حداقل معیشت خود در برابر هجوم صاحب منصبان سرمایه در ایران دفاع کنند. دسته اخیر که شامل مدیران بخش‌های دولتی و شبه دولتی و صاحبان و مدیران اصلی بنگاه‌های خصوصی هستند در پشت سنگر وزارت کار به خوبی در روزهای پایانی هر سال یعنی در بهترین زمان ممکن برای شلیک توپخانه به خاکریز جبهه غیر همبسته کارگران، بخشنامه دستمزد را صادر و اعلام می‌کنند.

از یک طرف وضعیت معیشتی کارگران هر سال بدتر از سال‌های قبل است و آنان مجبور شده‌اند خاکریزهای خود را جابه‌جا کرده و عقب بنشینند و اگر نجبند سرنوشتی بهتر از وضعیت کنونی سایر حوزه‌های بحرانی در پیش روی آنان قرار نخواهد گرفت.

به وضع محیط زیست کشور بنگرید. معصومه ابتکار معاون رئیس‌جمهوری اسلامی در امور محیط زیست هم‌نوا با عیسی کلانتری از وزرای پیشین کشاورزی خبر از غیرقابل زیست شدن بخش بزرگی از کشور در دهه آینده می‌دهد. به سطح علمی پائین مدارس، دبیرستان‌ها و امکانات حقیر مراکز آموزشی نگاه کنید که در آن چهار میلیون دانش‌آموز از رفتن به مدرسه باز مانده‌اند و بسیاری از آنان به کودکان کار تبدیل شده‌اند. به وضع مراکز بهداشت و درمان دولتی و تامین اجتماعی دقت کنید و یا اوضاع ترافیک را در شهرهای بزرگ نیم‌نگاهی بیاندازید، انبوه عظیم مشکلاتی که به بن بست رسیده و با ادامه وضع کنونی به فاجعه خواهد انجامید.

از طرف دیگر اخبار چپاول و دزدی اموال عمومی توسط مقامات غیرمسئول حکومت بدون برخورد جدی قضائی با آنان هر روزه اعلام می‌گردد که مایه شرم هر ایرانی است و در مقابل با کارگران به جان آمده از این شرایط که تنها برای خواسته‌های به حق خود دست به اعتراض و اعتصاب می‌زنند، کوچک‌ترین حقی قائل نشده و به اتهام اخلاف در امنیت کشور و تشویش اذهان عمومی سخت‌ترین برخوردهای قضائی صورت می‌گیرد.

کارگران ایران جایی برای زیستن جز مملکت خود ندارند. آنان قادر به مهاجرت و اقامت‌گزیدن در اروپا، امریکا، کانادا یا استرالیا نیستند. این میهن کارگران و زحمتکشانشان است که در حال زوال است. کارگران ایران شهروندان درجه سوم کشور محسوب می‌شوند و اگر به مبارزه‌ای جدی برای تشکیل سندیکاها و تشکل‌های مستقل دست نزنند و در پشت سر همکاران آگاه و مبارز خود نایستند می‌توان پیش‌بینی کرد که سرنوشتی بهتر از کارگران هندی، افغانی و افریقائی و آوارگان سوری و عراقی نخواهند داشت.

برای اینکه بتوان جلوی این هرج و مرج را گرفت و برای اینکه امسال، سالی بدتر از سال گذشته برای خانواده کارگران نباشد و برای اینکه بتوان به بهره‌کشی بی‌شرمانه افسار زد و مانع بیکاری بیشتر نیروی کار شد، کارگران نیازمند سازمان دادن خویش هستند.

در وهله اول سندیکاهای مستقل و سپس درگام‌های بعدی تشکیل سازمان‌های محلی و منطقه‌ای و سراسری و اتحادیه‌های حرفه‌ای و ... این تازه شروعی خواهد بود برای قدرت نمائی و احقاق حق. آنگاه صاحبان قدرت، نمایندگان کارگران را پذیرا خواهند شد و در مقابل خواسته‌های آنان کوتاه خواهند آمد.

تا آن زمان عجز و لابه و درخواست های کارگران گوش شنوایی نخواهند یافت. صاحبان قدرت فقط قدرت متشکل کارگران را به حساب خواهند آورد. در آن صورت سرنوشت کارگران را نه بخشنامه دستمزد وزارت کار بلکه همبستگی خودشان رقم خواهد زد. امسال می تواند کابوسی برای کارگران یا دشمنان آنان باشد.